

Margaret Mitchell

Pe aripile vântului

*

Traducere din limba engleză
MARY POLIHRONIADE-LĂZĂRESCU

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI	7
PARTEA A DOUA	171
PARTEA A TREIA.....	347

PARTEA ÎNTAI

Capitolul I

Scarlett O'Hara nu era frumoasă, dar bărbații nu-și dădeau seama de asta când erau sub farmecul ei, așa cum erau acum gemenii Tarleton. Pe chipul ei, trăsăturile delicate ale mamei, o aristocrată de origine franceză din regiunea de coastă, nu se armonizau cu trăsăturile greoaie ale tatălui, un irlandez cu obrazul rumen. Totuși avea o față atrăgătoare, cu bărbia ascuțită și fălci puternice. Ochii, puțin migdalați și mărginiți de gene dese, erau de un verde deschis, fără cea mai mică nuanță căpruie. Sprâncenele, groase și negre, desenau o neașteptată linie oblică pe pielea albă ca magnolia, acea piele pe care puneau atâta preț femeile din Sud și pe care o apărau cu atâta grijă, cu ajutorul pălăriilor, al vălurilor și al mitenelor, de soarele arzător al Georgiei.

În acea luminoasă după-amiază de aprilie din anul 1861, Scarlett O'Hara, cum stătea între Stuart și Brent Tarleton, pe veranda răcoroasă și umbroasă de la Tara, plantația tatălui ei, oferea ochilor o imagine încântătoare. Rochia nouă, croită din doisprezece iarzi de muselină verde înflorată, unduia pe cercurile crinolinei și culoarea se armoniza perfect cu aceea a sandalelor de marochin verde cu tocuri joase, pe care tatăl ei i le adusese de curând din Atlanta. Rochia îi scotea în evidență într-un mod fermecător mijlocul, cel mai subțire din trei comitate, și corsajul foarte ajustat învăluia un piept bine dezvoltat pentru o fată de șaisprezece ani. Dar cu tot felul pudic în care-și așezase poalele rochiei, cu tot aerul rezervat pe care i-l

dădea părul lins, strâns în coc la spate, cu toată cumiștenia mâinilor mici și albe, încrucișate în poală, Scarlett își ascundea cu greu adevărata fire. Pe fața ei, plină de o dulceață studiată, ochii verzi, neastâmpărați și poruncitori, plini de viață, nu se potriveau deloc cu atitudinea ei cuviincioasă. Își datora bunele purtări observațiilor blânde ale mamei ei și disciplinei mai severe exercitate de Mammy, dar ochii îi trădau firea.

Lângă ea, de o parte și de alta, gemenii se lăfăiau în fotolii și, râzând și pălăvrăgind, priveau soarele prin paharele pline cu lichior de mentă. Își încrucișaseră neglijent picioarele lungi și greoaie de călăreți, încălțate cu cizme până la genunchi. În vârstă de nouăsprezece ani, înalți de aproape 1,90 m, cu mâini și picioare lungi și cu mușchii tari, cu fața arsă de soare, părul roșu închis, privirea veselă și arogantă, îmbrăcați în vestoane identice și cu pantaloni de culoarea muștarului, semănau unul cu altul ca două picături de apă.

Afară, soarele care apunea poleia grădina, luminând copacii încărcati de flori albe care se profilau în mase compacte pe un fond verde deschis. Caii celor doi gemeni – niște animale mari, roșcate ca părul stăpânilor lor – erau priponiți pe aleea de trăsuri; lângă ei mârâia haita de câini slabi și nervoși care întovărășeau peste tot pe Stuart și pe Brent. Mai la o parte, cum se cădea unui aristocrat, un câine mare, cu pete negre, stătea culcat cu botul pe labe și aștepta răbdător ca băieții să plece acasă, la cină.

Între câini, cai și gemeni exista o înrudire mult mai adâncă decât aceea rezultând dintr-o permanentă tovărășie. Erau ca niște animale tinere, nepăsătoare, pline de grație și de nerv, strălucind de sănătate. Băieții erau impetuoși și susceptibili ca și caii lor, dar blânzi cu cei care știau cum să se poarte cu ei.

Deși cei trei de pe verandă fuseseră deprinși din naștere cu viața ușoară de pe plantații și fuseseră serviți din fragedă copilărie de slugi mereu la cheremul lor, pe chipurile lor nu se citea nici moliciune, nici indolență. Aveau puterea și vioiciunea oamenilor de la țară, care și-au petrecut toată viața în aer liber și care nu și-au prea bătut capul cu lucrurile anoste din cărți.

Viața în nordul Georgiei, în comitatul Clayton, era încă rustică și, după principiile în vigoare la Augusta, Savannah și Charleston, chiar puțin cam primitivă. Sudiștii din regiunile mai vechi îi priveau de sus pe georgienii din nord, dar aici, în nordul Georgiei, lipsa rafinamentelor unei educații alese nu avea însemnătate dacă te arătai la înălțime când trebuia. Ceea ce avea mai ales însemnătate era să cultivi bumbac de bună calitate, să încaleci bine, să tragi bine cu pușca, să fii un bun dansator, să știi să ții tovărășie doamnelor și să bei ca un om de lume, ca un gentleman.

În toate aceste privințe, gemenii se arătau la înălțime, dar în același timp erau cunoscuți pentru totala lor incapacitate de a învăța ceva din cărți. Părinții lor erau oamenii cei mai bogați din comitat, stăpâneau cel mai mare număr de cai și de sclavi, dar cei doi tineri erau mai nepricepuți la gramatică decât cei mai mulți țărani albi săraci din împrejurimi.

Tocmai din cauza asta Stuart și Brent trândăveau în această după-amiază de aprilie, pe verandă, la Tara. Fuseseră eliminați de la universitatea din Georgia, a patra universitate de unde fuseseră dați afară în doi ani. Iar Tom și Boyd, frații lor mai mari, plecaseră împreună cu ei, fiindcă nu voiau să rămână într-o instituție în care gemenii nu erau primiți. Stuart și Brent considerau ultima lor aventură ca o excelentă glumă, și Scarlett, care nu deschisese de bună voie o carte de când terminase anul trecut Institutul pentru domnișoare din Fayetteville, lua și ea lucrurile în glumă.

– Știi că puțin vă pasă și că nici lui Tom nu-i pasă că v-au dat afară, zise ea. Dar Boyd? El vrea să studieze și, după ce l-ați silit să părăsească universitatea din Virginia, pe aceea din Alabama, și din Carolina de Sud, a trebuit să plece acum și din cea din Georgia. Așa n-o să sfârșească niciodată.

– O, va putea să-și continue dreptul în biroul judecătorului Parmalee, la Fayetteville, răspunse Brent nepăsător. De altfel, n-are mare importanță. Oricum, ar fi trebuit să ne întoarcem acasă înainte de sfârșitul anului școlar.

– De ce?

– Războiul, prostu! Războiul poate izbucni dintr-o zi într-alta, și cred că nu-ți închipui că vreunul dintre noi ar rămâne la universitate în timp de război.

– Știți bine că nu va fi război, zise Scarlett plictisită. Sunt numai vorbe. Nu mai devreme de săptămâna trecută, Ashley Wilkes și tatăl lui i-au spus tatei că delegații noștri la Washington vor ajunge la... un... acord amiabil cu domnul Lincoln cu privire la Confederație. Și apoi, yankeilor le e prea mare frică de noi. Nu va fi război și m-am saturat să tot aud vorbindu-se de el.

– Nu va fi război! exclamă cei doi gemeni indignați, ca și când li s-ar fi luat un bun al lor.

– Ba da, fetițe, are să fie război, zise Stuart. Yankeilor le e poate frică de noi, dar după bombardamentul de alaltăieri și după felul cum generalul Beauregard i-a dat afară din fortul Sumter, vor fi siliți să se bată. Altfel, vor fi considerați de lumea întreagă ca o bandă de lași. Confederații...

Scarlett făcu o mutră plictisită, enervată.

– Dacă mai repetați o dată cuvântul „război“, mă duc să mă închid în casă. În viața mea nu m-a plictisit un cuvânt mai mult decât cuvântul „război“, afară doar de „secesiune“. Papa vorbește de război de dimineață până seara și toți domnii care vin să-l vadă vorbesc de fortul Sumter, de drepturile statelor sau de Abe Lincoln, de-mi vine să urlu de plictiseală. Și tinerii nu vorbesc decât de asta și de grozăvia lor de trupă. Nu ne-am distrat nicăieri în primăvara asta, fiindcă tinerii n-aveau alt cuvânt pe buze. Sunt încântată că Georgia a așteptat Crăciunul ca să proclame „secesiunea“, altfel nici una din petrecerile noastre n-ar fi fost reușită. Dacă mai aud cuvântul „război“, intru în casă.

Și Scarlett s-ar fi ținut de cuvânt, căci nu putea urmări multă vreme o conversație al cărei principal subiect nu-l constituia persoana ei. Totuși surâse. Gropițele îi apărură în obraji și genele negre începură să se zbată repede ca niște aripi de fluture. Băieții fură încântați și, așa cum dorise, îi cerură iertare fiindcă o necăjiseră. Nu-i păstrau pică pentru lipsa ei de interes.

Dimpotrivă. Războiul îi privea pe bărbați, așa că socotiră atitudinea ei drept o dovadă de feminitate.

După ce manevrase așa încât să-i sustragă de la subiectul plictisitor al războiului, reluă cu interes discuția privitoare la situația actuală a celor doi frați.

– Ce-a spus mama voastră aflând că ați fost dați din nou afară?

Tinerii păreau jenați. Își aminteau de felul cum reacționase mama lor cu trei luni mai înainte, când reveniseră de la universitatea din Virginia, după eliminare.

– Păi, zise Stuart, n-a prea avut ocazia să spună mare lucru. Azi-dimineață, Tom cu Brent și cu mine am plecat de acasă devreme. Nu se sculase încă. Tom s-a dus să facă o vizită familiei Fontaine, iar noi am venit aici.

– Nu v-a spus nimic aseară, când v-ați întors?

– Aseară am avut noroc. Înainte de sosirea noastră aduseseră noul armăsar, pe care l-a cumpărat mama în Kentucky luna trecută. Toată casa era dată peste cap. E un cal superb, Scarlett, trebuie să-i spui tatălui tău să vie să-l vadă îndată ce va putea... pe drum l-a și mușcat pe grăjdar și a călcat în picioare pe doi dintre negrii mamei, care se duseseră să-l ia de la gară, la Jonesboro. Chiar înainte să ajungem acasă, a fost cât pe ce să dărâme grajdul și aproape l-a omorât pe Strawberry, bătrânul armăsar al mamei! Când am sosit, mama era la grajd căutând să-l liniștească cu niște bucăți de zahăr, și pe cuvântul meu că reușea. Negrii făceau niște ochi! Le era atât de frică, încât se agățaseră de grinzile lui, dar mama vorbea calului ca și cum ar fi fost o ființă omenească, blând ca un mielule. Nimeni nu se pricepe la cai mai bine ca mama. Când ne-a văzut a spus: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutați acasă toți patru? Sunteți mai răi decât cele șapte plăgi ale Egiptului!“ Atunci calul a început să sforăie și să zvârle din picioare și mama a zis: „Ieșiți afară! Nu vedeți că e nervos, mititelul de el! Mă voi ocupa de voi mâine dimineață!“ Ne-am dus deci să ne culcăm. Azi-dimineață am șters-o înainte să pună mâna pe noi și l-am lăsat pe Boyd să se descurce.

– Credeți că o să-l bată pe Boyd?

Ca întreg comitatul, Scarlett nu izbutea să se obișnuiască cu felul cum mica doamnă Tarleton își certa fiii, mari acum, și la nevoie le administra lovituri de cravașă la spate.

Beatrice Tarleton era o femeie de acțiune. Ducea în spate nu numai o vastă plantație de bumbac, vreo sută de negri și opt copii, dar și cea mai mare crescătorie de cai din Georgia. Era iute din fire și, scoasă mereu din sărite de deseale trăsnăi ale celor patru fii, socotea că din când în când o mică bătaie dată băieților nu strica, ceea ce n-o împiedica să interzică să fie atins un cal sau un sclav.

– Nu, n-o să-l bată pe Boyd. Nu l-a bătut niciodată prea mult, fiindcă-i cel mai mare, și fiindcă-i cel mai pipernicit din toată droaia, zise Stuart mândru de înălțimea sa. De aceea l-am lăsat acasă, ca să se descurce cu ea. Mama ar trebui să înceteze de a ne mai bate. Avem nouăsprezece ani, Tom are douăzeci și unu. Se poartă cu noi ca și când am avea șase.

– Oare mâine va veni călare pe calul ei cel nou la petrecerea Wilkes-ilor?

– Așa vrea, dar tata spune că-i primejdios. De altfel, fetele n-o vor lăsa. Spun că vor reuși s-o ducă cel puțin o dată la o petrecere în trăsură, ca pe o adevărată doamnă.

– Sper că n-are să plouă mâine, zise Scarlett. De o săptămână plouă aproape în fiecare zi. Nimic nu-i mai neplăcut ca un picnic care se sfârșește în casă.

– Mâine va fi frumos și cald ca în iunie, zise Stuart. Privește apusul ăsta de soare. N-am văzut niciodată un cer mai roșu. Poți întotdeauna prezice timpul după asfințit.

Ochii lor se ațintiră asupra nesfârșitei întinderi a domeniului lui Gerald O'Hara, asupra țărinilor de bumbac proaspăt arate și asupra zărilor roșiatice. Acum, când soarele apunea într-o vâlvătaie de flăcări în spatele colinelor, dincolo de râul Flint, căldura de aprilie se schimba încet-încet într-o răcoare ușoară dar binefăcătoare.

În acest an primăvara venise devreme, întovărășită de ploii calde și scurte, de izbucnirea florilor trandafirilor ale piersicilor

și de salbele de flori ca stelele care împânziseră balta întunecată și colinele îndepărtate. Arăturile erau aproape sfârșite și splendoarea purpurie a asfințitului accentua culoarea brazdelor de curând răsturnate în argila roșie a Georgiei. Întors de fierul plugurilor, pământul umed și înfometat aștepta semințele de bumbac, bătând în roșu pe creasta nisipoasă a brazdelor, și în purpuriu, în roșu aprins sau în cafeniu acolo unde umbrele cădeau pe marginile brazdelor. Clădirile plantației, cu zidurile lor de cărămidă date cu var, păreau o insulă în mijlocul unei mări roșii dezlănțuite, ale cărei valuri unduioase, sinuoase, pline de vârtejuri, ar fi fost pietrificate în clipa când erau gata să se prăvălească cu spuma lor trandafirie. În această regiune nu existau brazde lungi și drepte, așa cum se puteau vedea în țărinile de argilă gălbuie din șesurile aflate în inima Georgiei, sau în pământul negru și mănos de pe coastă. Aici, în nord, arăturile care unduiau la poalele dealurilor erau crestate de mii de brazde în formă de seceră, ca să împiedice pământul bogat să alunece în albia râurilor.

Era un pământ sălbatic, roșu de culoarea sângelui după ploaie, de culoarea cărămizii în timpul secetei, cel mai bun pământ din lume pentru bumbac. Era o regiune plăcută, cu case albe, țărini pașnice, râuri încete și gălbui, dar o regiune de contraste unde strălucirea soarelui era orbitoare și umbra foarte deasă. Terenurile defrișate și nesfârșitele ogoare de bumbac ale plantațiilor surădeau unui soare cald, domol, binevoitor. La marginea lor se înălțau pădurile virgine, întunecate și răcoase chiar în amiezile cele mai arzătoare, păduri misterioase, puțin sinistre, ai căror pini ce vuiau păreau să stea de veacuri, răbdători, de veghe, murmurându-și amenințarea într-un suspin: „Băgați de seamă! Băgați de seamă! Ați fost ale noastre odată. Vă putem lua înapoi.“

La urechile celor trei așezați pe verandă ajungea zgomotul dobitoacelor bătând pământul cu copitele lor, clinchetul tălăngilor, râsul strident și nepăsător al negrilor care se întorceau de la câmp cu catării. Din casă se auzea vocea dulce a mamei lui Scarlett, Ellen O'Hara, chemând-o pe negresa mititică ce-i

purta cheile. Vocea ascuțită a copilului răspundea: „Da, doamnă!” Și se auzeau pașii celor ce ieșeau pe ușa din dos mergând spre afumătoare, unde Ellen obișnuia să împartă hrana muncitorilor care veneau de la lucru. Și se auzea zăngănitul argintăriei și clinchetul farfuriilor, în timp ce Pork, valetul principal de la Tara, pune masa pentru cină.

Auzind sunetele acestea, gemenii își dădură seama că era timpul să se întoarcă acasă, dar n-aveau chef să dea ochii cu mama lor și întârziu pe verandă cu nădejdea că Scarlett îi va pofti la cină.

– Ascultă, Scarlett, în legătură cu petrecerea de mâine, zise Brent. N-aveam de unde să știm că va fi un picnic și un bal mâine seară. Vei dansa cu noi? N-ai făgăduit toate dansurile tale, nu-i așa?

– Ba da! Cum puteam să știu că veți fi cu toții acasă? Nu era să risc să rămân nedansată, numai ca să vă aștept pe voi doi.

– Tu să rămâi nedansată!

Băieții începură să râdă zgomotos.

– Ascultă, fetițo, va trebui să-mi acorzi mie primul vals, să-i rezervi ultimul lui Stu și să supezi cu noi. Ca la ultimul bal, ne vom așeza pe treptele scării și-i vom cere lui Mammy Jincy să vină să ne mai ghicească o dată.

– Nu-mi place să-mi ghicească Mammy Jincy. Știți că mi-a prezis că am să mă mărit cu un bărbat cu părul negru ca pana corbului și cu mustați lungi, și mie nu-mi plac bărbații cu părul negru.

– Îți plac cei cu părul roșu, nu-i așa, draga mea? zise Brent surâzând. Hai, făgăduiește-ne că ne vei acorda valsurile și că vei supa cu noi.

– Dacă ne făgăduiești, îți vom spune un secret, zise Stu.

– Ce secret? strigă Scarlett cu o curiozitate de copil.

– E vorba de ce-am auzit ieri la Atlanta, Stu? Dacă-i chestia aceea, știi bine că am făgăduit să nu spunem nimic.

– Domnișoara Pitty ne-a spus-o.

– Domnișoara cine?

– Știi, vara lui Ashley Wilkes, care stă la Atlanta, domnișoara Pittypat Hamilton, mătușa lui Charles și a lui Melanie Hamilton.

– Da, o cunosc, e cea mai proastă cucoană bătrână pe care am văzut-o în viața mea.

– Ei bine, ieri, pe când așteptam trenul la Atlanta, trăsura ei s-a oprit în fața gării. A coborât ca să stea de vorbă cu noi și ne-a încredințat că mâine seară, la balul Wilkes-ilor, se va anunța o logodnă.

– O, știu despre ce-i vorba, zise Scarlett dezamăgită. Se va anunța logodna prostănacului ei de nepot Charlie Hamilton cu Honey Wilkes. De ani de zile toată lumea știe că vor sfârși prin a se lua, deși Charles n-a avut niciodată aerul că ar fi prea încântat.

– Crezi că e un prostănac? întrebă Brent. Anul trecut, de Crăciun, l-ai lăsat totuși să se cam învârtască în jurul tău.

– Nu-l puteam împiedica, zise Scarlett ridicând nepăsătoare din umeri. Dar, după părerea mea, e un nătărău.

– De altfel, nu se va anunța logodna lui, zise Stuart triumfător, ci logodna lui Ashley Wilkes cu sora lui Charlie, domnișoara Melanie.

Fața lui Scarlett nu se schimbă, dar buzele ei păliră ca ale unei persoane care a primit o lovitură pe cât de puternică pe atât de neașteptată și care, în primul moment, nu înțelege ce s-a petrecut. Privi la Stuart și chipul ei era atât de impasibil, încât tânărul, foarte slab psiholog, crezu că era numai surprinsă și foarte interesată de noutatea pe care i-o adusese.

– Domnișoara Pitty ne-a spus că nu voiau să anunțe oficial lucrurile înainte de anul viitor, fiindcă domnișoara Melly e cam slăbuță, dar că, din cauza zvonurilor astea de război, cele două familii au socotit că e mai bine să grăbească nunta. De aceea vor anunța mâine seară logodna, la supeu. Scarlett, noi ți-am spus secretul, și trebuie să ne promiți că vei supa cu noi.

– Ne-am înțeles, răspunse Scarlett automat.

– Și ne vei acorda toate valsurile?

– Toate.

– Ce draguță ești! Pariez că ceilalți băieți vor înnebuni de ciudă.

– N-au decât, zise Brent. Le venim noi de hac. Ascultă, Scarlett, ai să stai cu noi în timpul picnicului?

– Ce?

Brent își reînnoi cererea.

– Sigur că da.

Gemenii se uitară unul la altul. Erau încântați, dar și puțin mirați. Deși se credeau curtezanii preferați ai lui Scarlett, niodată nu obținuseră de la ea atât de ușor o dovadă de favoare. De obicei Scarlett îi silea s-o roage, îi amâna, refuza să le răspundă, râdea când făceau pe supărații, se îmbufna când se necăjeau de-a binelea. Și dintr-odată, le făgăduise aproape toată ziua de mâine. Primea să se așeze lângă ei la picnic, le rezerva toate valsurile (vor aranja ei ca să nu se danseze decât valsuri), accepta să supeze cu ei. Făcea să fii dat afară din universitate!

Încântați de succesul lor, nu se grăbeau să plece. Vorbeau de picnic, de bal, de Ashley Wilkes și de Melanie Hamilton. Își tăiau vorba, spuneau glume și râdeau de ele, și făceau aluzii străvezii în legătură cu invitația la cină. Trecu o bună bucată de vreme înainte să bage de seamă că Scarlett nu spunea aproape nimic. Atmosfera se schimbaseră. Gemenii n-ar fi știut să spună de ce, dar după-amiaza își pierduse farmecul. Deși Scarlett le răspundea la întrebări părea că nu acordă decât o atenție foarte relativă conversației. Ghicind că se întâmplă ceva ce nu puteau înțelege, gemenii, încurcați și plictisiți, mai rezistară câțeva vreme, apoi se sculară cam fără voie și se uitară la ceasornicele lor.

Soarele cobora asupra ogoarelor de curând arate și, de cealaltă parte a râului, pădurile mari își profilau masa lor întunecată. Rândunelele treceau prin curte ca săgețile. Găini, rațe și curcani veneau de pe câmp bălăbănindu-se și umflându-se în pene.

Stuart răcni un „Jeems!” asurzitor și, după câteva clipe, un negru înalt, de vârsta gemenilor, înconjură casa și, suflând din greu, se repezi spre caii legați. Jeems era servitorul celor doi

frați și, ca și câinii, îi întovărășea pretutindeni. Se jucase cu ei în copilărie și le fusese dăruit în ziua când împliniseră zece ani. Văzându-l, câinii culcați în praful roșiatic se sculară, pândindu-și stăpânii. Tinerii se înclinară, strânseseră mâna lui Scarlett și-i spuseră că o așteptau devreme a doua zi la familia Wilkes. Apoi plecară în goană, săriră în șa și, urmați de Jeems, coborâră în galop aleea plantată cu cedri, fluturându-și pălăriile și chiuind.

După ce cotiră pe drumul prăfuit și pierdură Tara din vedere, Brent își opri calul sub un copac. Stuart se opri și el, iar tânărul negru își struni și el calul la câțiva pași în urmă. Simțind că hăturile slăbesc, caii lungiră gâturile și începură să pască iarba fragedă de primăvară. Răbdători, câinii se lungiră din nou în praful moale și roșu și se uitară cu jind la rândunelele ce se roteau în amurgul care se lăsa. Fața lată și naivă a lui Brent trăda încurcătură și o ușoară indignare.

– Ascultă, zise el, n-ai impresia că ar fi trebuit să ne oprească la cină?

– Credeam că ne va opri, răspunse Stuart. Am așteptat să se hotărască, dar nu s-a hotărât. Tu ce crezi?

– Nu cred nimic. Am totuși impresia că ar fi trebuit să ne rețină. În definitiv, e prima zi pe care o petrecem aici, nu ne-a văzut de mult și mai aveam să-i spunem o mulțime de lucruri.

– Când am sosit, mi s-a părut că era foarte mulțumită să ne vadă.

– Și mie mi s-a părut.

– Și apoi, acum vreo jumătate de oră, tot cheful i s-a dus, parcă ar fi apucat-o durerea de cap.

– Am observat și eu, dar n-am dat atenție faptului. După tine, ce crezi că s-a întâmplat?

– Nu știu. I-am spus oare ceva care a supărat-o?

Se gândiră o clipă amândoi.

– Nu văd ce. De altfel, când Scarlett e supărată, o știe toată lumea. N-are o fire închisă ca alte fete.

– Da, asta-mi place la ea. Nu umblă înțepată și bosumflată când se supără. Îți spune verde în față ce are. Dar sunt sigur

Respect per că vreo vorbă de-a noastră sau vreun gest al nostru au făcut-o să amuțească și să pară bolnavă. Aș putea să jur că era încântată să ne vadă și că voia să ne oprească la masă.

– Nu cumva o fi pentru că am fost eliminați?

– Ți-ai găsit! Mare prost mai ești! A râs cu poftă când i-am povestit. De altfel, Scarlett nu pune mai mult preț decât noi pe învățătură.

Brent se întoarse în șa și-l strigă pe rândaș:

– Jeems!

– Poftim, domnu' B'ent?

– Ai auzit ce-am vorbit cu domnișoara Scarlett?

– Nu, domnu' B'ent. Cum c'ezi mata, că eu spionez pe albi?

– Să spionezi! Nu, Doamne ferește! Dar voi, negrii, sunteți la curent cu tot ce se petrece. Mă, mincinosule, te-am văzut cu ochii mei strecurându-te după verandă și pitindu-te lângă zid, sub o tufă de iasomie. Hai, zi, ne-ai auzit spunând ceva care ar fi putut s-o supere pe domnișoara Scarlett... sau ar fi putut s-o jignească?

Prins asupra faptului, Jeems renunță să susțină că nu trăsesese cu urechea.

– Nu, domnu' B'ent, zise el încrețindu-și fruntea neagră, n-am auzit că spus ceva cae s-o supere. C'ed c-a fost fe'icită că văzut pe dumneavoastră și a fost veselă ca o v'ăbiuță, până când vo'bit dumneavoastră de nunta lu' domnu' Ashley cu domnișoa'a Melly Hamilton. Atunci a tăcut ca o po'umbiță când se 'otește uliu' pe sus.

Gemenii se priviră și dădură din cap în semn de aprobare. Totuși nu izbuteau să înțeleagă.

– Jeems are dreptate. Dar nu văd de ce, zise Stuart. Ashley nu-i decât un prieten pentru ea. Nu-l iubește. Pe noi ne iubește.

Brent dădu din cap.

– Nu crezi că e din pricină că Ashley nu i-a spus că mâine seară se va anunța logodna lui și e furioasă că un vechi prieten ca el n-a prevenit-o înaintea tuturor celorlalți? Fetele țin mult să fie primele care află lucrurile astea!

– Poate că da, ei, și dacă nu i-a spus că va fi mâine? Trebuia doar să fie un secret și o surpriză. Ce, un bărbat n-are dreptul să păstreze lucrurile astea pentru el? N-am fi știut nimic dacă mătușa domnișoarei Melly n-ar fi pomenit de asta. De fapt, Scarlett trebuia să știe că Ashley o va lua pe Melly într-o bună zi. O știm cu toții de ani de zile. În familiile Wilkes și Hamilton se fac multe căsătorii între veri. Toată lumea știa că vor sfârși prin a se căsători. Ca și Honey Wilkes, care va lua pe Charlie, fratele domnișoarei Melly.

– Renunț să încerc să înțeleg! Regret totuși că nu ne-a invitat la masă. Îți jur că n-am nici un chef să mă întorc acasă, ca s-o aud pe mama certându-ne pentru eliminare, mai ales că nu e pentru prima dată.

– Până acum poate că Boyd a găsit mijlocul s-o potolească. Știi bine că secătura aia e bun de gură. Știi că întotdeauna reușește s-o potolească pe mama.

– Da, se poate, dar asta cere timp. Încurcă întotdeauna așa de tare ițele, încât mama nu izbutește să le descurce, și atunci se dă bătută și-l roagă să-și cruțe vocea pentru ziua când va fi avocat. Dar probabil că n-a găsit încă momentul. Pariez că mama e atât de preocupată de calul cel nou, că a uitat de întoarcerea noastră și nu se va gândi la ea decât când se va așeza la masă și-l va zări pe Boyd. Și înainte de sfârșitul mesei, va fi foc și pară. Și abia pe la zece Boyd va reuși să-i demonstreze că nici unul dintre noi nu mai putea rămâne la universitate, dat fiind tonul cu care ne-a vorbit, ție și mie, rectorul. În sfârșit, la miezul nopții va fi atât de supărată pe rector, încât îl va întreba pe Boyd de ce nu l-a împușcat. Nu, nu ne putem întoarce acasă înainte de miezul nopții.

Gemenii se uitară unul la altul, îmbufnați. Nu se temeau de caii sălbatici pe care-i încălecau, de gloanțe la o învălmășeală, de furia unor vecini scoși din sărite, dar aveau o sfântă teamă de observațiile necruțătoare ale mamei lor și de cravașa cu care nu se sfia să-i atingă.

– Ascultă-mă, zise Brent. Hai pe la Wilkes-i. Ashley și fetele vor fi încântați să ne oprească la masă.

Respect pentru Stuart păru cam stingherit.

– Nu, nu mergem acolo. Trebuie să fie foarte ocupați cu picnicul de mâine și apoi...

– Uitasem, se grăbi să spună Brent. Nu, firește că nu putem merge acolo.

Își struniră caii și călăriră câțeva vreme în tăcere. Stuart părea încurcat și fața lui bronzată se înroșise. Până în vara trecută îi făcuse curte Indiei Wilkes, cu aprobarea celor două familii și a întregului comitat. Lumea credea că recea și rezervata India Wilkes va avea, poate, o înrâurire liniștitoare asupra lui. În orice caz, era dorința cea mai vie a tuturor. Stuart ar fi putut s-o ia în căsătorie, dacă Brent nu și-ar fi arătat nemulțumirea. Brent avea simpatie pentru India, dar o găsea cam urâtică și prea moale și-i era cu neputință să se îndrăgostească de ea ca să-i țină tovărășie lui Stuart. Pentru întâia oară gemenii nu se potriveau la gusturi și Brent îi purtase pică fratelui său, fiindcă făcea curte unei fete care, pentru el, n-avea nimic deosebit.

Și-apoi, vara trecută, în cursul unei întruniri politice într-un crâng de stejari la Jonesboro, amândoi deveniseră conștienți de Scarlett O'Hara. O cunoșteau de ani de zile și, în copilăria lor, fusese una din tovarășele preferate de jocuri, căci știa să călărească și să se cațăre în copaci aproape tot atât de bine ca și ei. Dar acum, spre marea lor mirare, se transformase într-o domnișoară, cea mai încântătoare din lume.

Pentru prima oară observară vioiciunea ochilor ei verzi, gropițele pe care le făcea când râdea, mâinile delicate, picioarele mici și talia subțire. Reflecțiile lor spirituale o făcuseră să râdă cu hohote și, plecând de la ideea că-i considera pe amândoi niște ființe excepționale, fiecare căutase să pară cât mai grozav.

A fost o zi memorabilă în viața gemenilor. Pe urmă, de câte ori își aminteau, se întrebau întotdeauna cum de nu observaseră mai devreme farmecul lui Scarlett. Nu izbutiră niciodată să rezolve această problemă, care era totuși foarte simplă, și anume că Scarlett hotărâse în ziua aceea să atragă atenția

gemenilor. Nu putea suferi ca un bărbat să se îndrăgostească de o altă femeie decât de ea, și văzând pe Stuart făcând curte Indiei Wilkes la acea întrunire, firea ei hrăpăreață nu mai putu răbda. Stuart nu-i ajungea; își puse ochii și pe Brent și reuși în planurile ei pe deplin.

Amândoi se îndrăgostiră de Scarlett și amintirea Indiei Wilkes și a lui Betty Munroe din Lovejoy, căreia Brent îi făcuse curte fără prea mare entuziasm, se șterse cu totul din mintea lor. Gemenii nu se întrebau ce va face cel ce va pierde, în caz că Scarlett va acorda mâna sa unuia dintre ei. Vor lua o hotărâre atunci. Pentru moment, erau foarte mulțumiți că erau din nou de aceeași părere în legătură cu o fată, căci nu exista gelozie între ei. Era o situație care-i distra pe vecini și o enerva pe mama lor, care n-o putea suferi pe Scarlett.

– Dacă șireata asta o să se mărite cu unul dintre voi, așa o să vă trebuiască. Numai să nu vă ia pe amândoi. În acest caz veți fi siliți să vă mutați în Utah, dacă vă vor primi mormonii, ceea ce mă îndoiesc. Singurul lucru care mă sperie e că într-o bună zi o să vă îmbătați și o să deveniți geloși unul pe altul din cauza șmecherei ăsteia mici, din cauza javrei ăsteia cu ochi verzi și veți sfârși prin a vă ucide unul pe altul. Dar, în fond, nici n-ar fi prea rău.

Din ziua întrunirii aceleia politice, Stuart se simțise jenat în fața Indiei, nu fiindcă India – prea mândră pentru așa ceva – i-ar fi arătat cu un gest sau cu vreo privire că era la curent cu brusca schimbare față de ea, dar Stuart se simțea vinovat. Știa că o făcuse pe India să se îndrăgostească de el. Știa că-l mai iubea încă, și în fundul sufletului simțea că nu se purtase ca un gentleman. Îi păstra încă Indiei o puternică afecțiune și o respecta pentru că era foarte bine-crescută, cultă și pentru că avea calități reale. Dar, la dracu! – era atât de nesărată, de neinteresantă și de monotona, alături de firea vioaie și schimbătoare a lui Scarlett. Știa întotdeauna la ce să te aștepti din partea Indiei, în timp ce cu Scarlett aveai întotdeauna ceva neprevăzut. Era de-ajuns ca să sucească mințile unui bărbat, dar și asta era ceva plin de farmec.